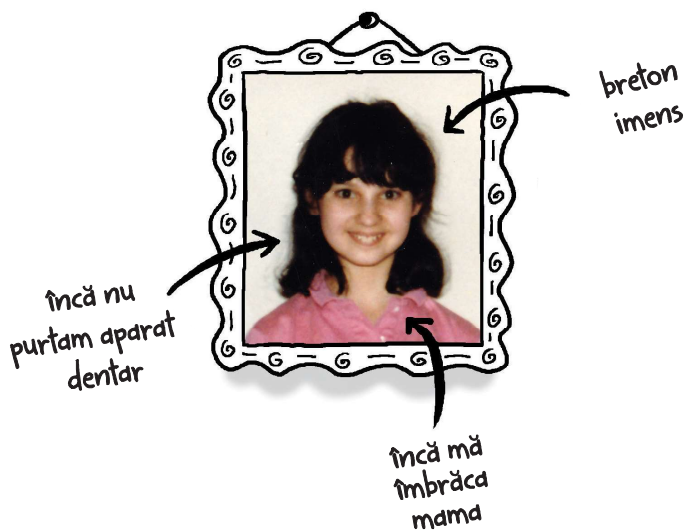

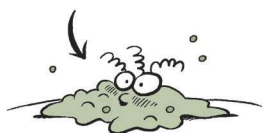
Pentru Mike, Mollie și Nikki
(și pentru Terri cea de la treisprezece ani, care a inspirat această carte)

PRELOG

(Da, chiar există așa ceva.)

Asta-s eu.

Vă întrebați probabil cum de-am ajuns o băltoacă de mazăgă.

Explicația e simplă. S-a întâmplat într-o singură zi. Bine, de fapt în cinci ore, dacă vreți durata exactă. A presupus și un incident foarte jenant. Ajung eu și la el.

Oricum, de la bun început nu m-am crezut cine știe ce frumusețe, dar o băltoacă de mazăgă chiar nu-i **deloc** atrăgătoare. Sper să revin cât mai curând la formă umană.

o băltoacă de mazăgă
chiar mai puțin atrăgătoare,
cu păr și ochi

Până atunci, să încep cu începutul. Sau, în cazul de față, cu...

PROLOGUL

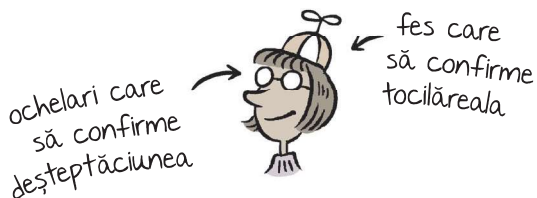
Există o groază de cărți despre copii considerați niște paria. Cred că le-am citit pe toate.

De obicei, povestea sună cam așa:

(1) Personajul principal e un ciudat...

deștept...

sau are vreun soi de incapacitate.

(2) Personajul e necăjit de cei din jur.

(3) Personajul se răzbună...

sau întoarce situația cu 180 de grade ca să-i „învețe minte“.

(4) Pe parcurs, personajul își face un prieten sau doi la fel de ciudați ca să nu se mai simtă singur.

Toate bune și frumoase, dar cum rămâne cu cărțile în care eroii sunt altfel de copii? Știți voi, cei care nu-s chiar ciudați...

nici deștepți...

și nici... ce-o fi ăsta.

Cei care poate că... așteaptă să fie eroi.

Și dacă pe acest „erou“ nu-l necăjește nimeni?

Dacă eroul trece pur și simplu... neobservat?